

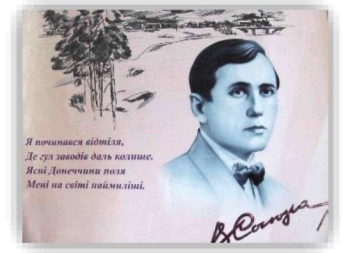
*Міністерство освіти і науки України
Відокремлений підрозділ «Лисичанський педагогічний коледж
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»*

Літературно-художній альманах

Випуск 11

Пелюстки

*122-й річниці з дня
народження В. Сосюри
присвячується....*

ПЕРЕМОЖЦІ РЕГІОНАЛЬНОГО ТВОРЧОГО ІНТЕРНЕТ- КОНКУРСУ «СОЛОВ'ІНІ ДАЛІ-2020»

Номінація «ЯК Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МІЙ КРАЮ ВУГЛЯНИЙ» (громадянська лірика)

1 МІСЦЕ

*Грибінюк Валентин, Яменський ліцей Троїцької селищної ради
Троїцького району Луганської області», 5 клас*

Ковальов Іван, ЗОШ І-ІІІ ступеня №1 м. Кремінної, 9 клас

*Решетняк Альона, Воеводська гімназія Троїцької селищної ради
Троїцького району Луганської області.*

2 МІСЦЕ

*Дахно Яна, Яменський ліцей Троїцької селищної ради Троїцького
району Луганської області», 10 клас*

*Зайцева Софія, комунальний заклад «Бараниківський заклад загальної
середньої освіти І-ІІІ ступенів» Красноріченської селищної ради
Кремінського району Луганської області, 11 клас*

Кучма Віталій, Великоцька ЗОШ І-ІІІ ступенів, 7 клас

3 МІСЦЕ

*Барабаш Артем, НВК Кримська ЗОШ І-ІІІ ступенів – дошкільний
навчальний заклад, 7 клас*

Денисов Микита, Новострільцівський НВК, Міловський район

Петренко Вікторія, ЗОШ №4 м.Лисичанська, 10 клас

НОМІНАЦІЯ «ТАКИЙ Я НІЖНИЙ, ТАКИЙ ТРИВОЖНИЙ» (авторська поезія за мотивами творів В.Сосюри)

1 МІСЦЕ

Панченко Ельвіра, СЗШ № 24 м. Лисичанська

2 МІСЦЕ

Грищенко Ілля, КЗ «Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ст. № 30»

НОМІНАЦІЯ «В ХВИЛЬ БЛАКИТНІМ ПРУДКОВОДДІ СОНЦЕ ПОРІНА...» (пейзажна лірика)

1 МІСЦЕ

Нестєрова Софія, Новотошківський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» №10
Міннігулова Альона, Підгорівська ЗОШ I-III ступенів Старобільського району Луганської області, 10 клас
Шуліка Аліна, Бондарівська гімназія, Марківського району, 11 клас

2 МІСЦЕ

Бабкіна Дана, Височинівська ЗОШ I-II ст., 8 клас
Карнецял Альона, Комишненський НВК, Станично-Луганський район, 8 клас
Цицора С.О., Тарасівська ЗОШ I-III ступенів.

3 МІСЦЕ

Гребенюк Марія, Лисичанська ЗОШ I-III ступенів №26
Гнутов Євген, Комишненський НВК, 8 клас
Івановський Данило, комунальний заклад «Вільхівська загальноосвітня школа I-III ступенів Станично-Луганського району Луганської області,
Демідько Анастасія, НВК « Свистунівська ЗОШ I- III ст.- ДНЗ»
Сватівської районної ради Луганської області

Номінація «ГОЛОС НИЖНОГО СЕРЦЯ» (інтимна лірика)

1 МІСЦЕ

Греков Нікіта, Білокуракинська ЗОШ I-II-III ступенів
Матвієнко Марина, комунальний заклад «Вільхівська загальноосвітня школа I-III ступенів Станично-Луганського району»
Мороз Євгенія, СЗШ № 4 м. Северодонецька, 11 клас

2 МІСЦЕ

Лазуренко Анна, Великоцька ЗОШ I-III ступенів, 8 клас,
Панов Ігор, комунальний заклад «Вільхівська загальноосвітня школа I-III ступенів Станично-Луганського району Луганської області»
«Луганський обласний ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус імені героїв Молодої гвардії»

3 МІСЦЕ

Зайцева Софія, КЗ «БАРАНИКІВСЬКИЙ ЗЗСО I-III СТУПЕНІВ», 11 клас
Макодай Аліна, Лисичанська ЗОШ I-III ступенів №26
Шишлак Вікторія, КЗ «БАРАНИКІВСЬКИЙ ЗЗСО I-III СТУПЕНІВ», 8 клас

НОМІНАЦІЯ «НІ, Я ЗОВСІМ ІЩЕ НЕ ЗАПОВНИВ ЗОЛОТОЇ АНКЕТИ ЖИТТЯ» (ПОШУКОВО-ТВОРЧІ МАТЕРІАЛИ ПРО ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ В.СОСЮРИ ТА ПИСЬМЕННИКІВ ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

1 МІСЦЕ

Пристинський Є.О., КЗ «Нижньотеплівська загальноосвітня школа I-III ступенів»

2 МІСЦЕ

Якімов Єдгар, «Луганський обласний ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус імені героїв Молодої гвардії»

3 МІСЦЕ

Голубєв Богдан, СЗШ № 24 м. Лисичанська

НОМІНАЦІЯ «НА МЕНЕ ЗОРЯТЬ ЗНОВ УЛЮБЛЕНІ РЯДКИ» (ПОЕТИЧНИЙ ПЕРЕКЛАД ТВОРІВ В.СОСЮРИ РІЗНИМИ МОВАМИ)

1 МІСЦЕ

Солдатко Ростислав, Новотошківський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» №10

2 МІСЦЕ

Макодай Аліна, Лисичанська ЗОШ I-III ступенів №26

3 МІСЦЕ

*Покоłodна Кіра, ОНЗ «Половинкинська ЗОШ I-III ст.», 5 клас
Шевченко Євгенія, Лисичанська ЗОШ I-III ступенів №26*

ФОТОКОНКУРС «КРАЮ, ТИ МІЙ КРАЮ, КРАЩОГО ЗА ТЕБЕ Я В ЖИТТІ НЕ ЗНАЮ!»

НОМІНАЦІЯ «ЛУГАНЩИНА – ЗЕМЛЯ МОЇХ БАТЬКІВ»

1 МІСЦЕ

Соломатіна Марія, Покровська ЗОШ I-III ступенів Троїцької районної ради Луганської області

2 МІСЦЕ

Гибалюк Артем, НВК Олексіївська школа – гімназія

3 МІСЦЕ

Ткаченко Світлана, Підгорівська ЗОШ I-III ступенів Старобільського району Луганської області

Луганський Андрій, Підгорівська ЗОШ I-III ступенів Старобільського району Луганської області

НОМІНАЦІЯ «МОЇ ТАЛАНОВИТІ ЗЕМЛЯКИ»

1 МІСЦЕ

Гибалюк Артем, НВК Олексіївська школа – гімназія

НОМІНАЦІЯ «СОЛОВ'ІНИ ДАЛІ, ДАЛІ СОЛОВ'ІНИ...»

1 МІСЦЕ

*Скрипник Євгеній, Тарасівська ЗОШ I-III ступенів, 9 клас
Мірошніченко Каріна, Тарасівська ЗОШ I-III ступенів, 7 клас*

2 МІСЦЕ

Бугайова Валерія, Литвинівський ЗЗСО І-ІІІ ступенів, 11 клас

3 МІСЦЕ

Прокончук Вікторія, комунальний заклад «Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів Станично-Луганського району Луганської області»

ЗАОХОЧУВАЛЬНА НОМІНАЦІЯ «БІЛІ ЛАСТІВКИ ДОНБАСУ» (від Г.А. Гайворонської)

Данило Аліна, Комишненський НВК, Станично-Луганський район, 8 клас

Бондар Вікторія, Містківська ЗОШ І-ІІІ ступенів, 7 клас

Кононова Дар'я, НВК Кримська ЗОШ І-ІІІ ступенів – дошкільний навчальний заклад, 9 клас

Колмичок Поліна, Широківська ЗОШ І–ІІІ ступенів, 8 клас,

Міняйло Діана, Яменський ліцей Троїцької селищної ради Троїцького району Луганської області, 7 клас

Моїсеєнко Дар'я, Курячівська загальноосвітня школа І - ІІ ступенів, 7 клас

Онопко Софія, Рубіжанська загальноосвітня І-ІІІ ст. школа №3, 7 клас,

Петрова Яна, Северодонецька ЗОШ І-ІІІ ступенів №14, 7 клас

Преда Валерія, ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»

Протасов Олександр, Писарівський ЗЗСО І-ІІ ступенів Новопсковської районної ради Луганської області, 6 клас

Шевченко Євгенія, Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів № 26, 8 клас

Сухова Катерина, Луб'янська ЗОШ І-ІІ ступенів Білокуракінського району , 9 клас.

Остронок Єлизавета, Містківська ЗОШ І-ІІІ ступенів, 7 клас

Юрков Дмитро, ВП «Лисичанський педагогічний коледж ЛПУ імені Тараса Шевченка».

Зміст

1. *«В хвиль блакитнім прудководді сонце порина...» (пейзажна лірика).....7*
2. *«Як я люблю тебе, мій краю вугляний» (громадянська лірика).....17*
3. *«Голос ніжного серця».....40*
4. *«На мене зорять знов улюблені рядки».....47*
5. *Прозовий твір "Вони творили історію..."54*
6. *«Такий я ніжний, такий тривожний» (авторська поезія за мотивами творів В.Сосюри).....57*
7. *Фотоконкурс «Краю, ти мій краю, кращого за тебе я в житті не знаю!"»62*

Номінація

«В хвиль блакитнім прудководді сонце порина...» (пейзажна лірика)

**Бабкіна Дана Валеріївна, 8 клас
Височинівська ЗОШ І-ІІ ст.
Височинівська ЗОШ І-ІІ ст.
с. Височинівка**

Сосюрина стежка поезії

За осіннім вікном шелестить уже холодний дощ, мокрі листки клена прилипають до шибки, ніби вицілюють спітнілі уста сумовитої осені. Похмуро за вікном, похмуро на душі... Невеселі думки снують у голові, переплітаючи небажання читати із почуття обов'язку:

-Ти ж не ледарка,- вмовляю саму себе,- заглянь у збілочку. Перегорни одну, другу сторінку, може, щось цікаве і знайдеш.

Подумки забігаю на урок української літератури, чую голос учителя такий спокійний, переконуючий, спонукаючий:

-Ви ж, діточки, обов'язково прочитайте хоча би щось із Сосюри. Ви, навіть, і не помітите, як ступите на сосюрину стежку поезії, і поведе вона вас у «небеса теплі ясні і чисті, у тіні дерев- як живі», туди, де «...топчуть вітри голосисті, розкидані краплі намиста».

Поруч лежить невелика сіренька книжечка, на титульній сторінці надруковано зеленими літерами: Володимир Сосюра. Відкриваю і бачу портрет поета уже немолодого і ще не літнього. Чорно-сірий портрет, ніби заштрихований простим олівцем. Під цими штрихами вловлюю далекий погляд поета. Мабуть, автор намагався показати його очі(бо саме вони найбільше привертають до себе) сумні і далекоглядні, задумані і схвильовані, такі, коли до них придивитися уважно, то вони розкажуть, як «вітер любить небо», як «... зеленіють жита, і любов одцвіта, і волошки у полі синіють»

Перегортаю ще одну сторінку, читаю:

Дерева в саду хитає вітер,

Жовтий лист летить мені до ніг мені,

Як раніше , осінь соковита,

Викликає спомини сумні [1.с.223]

Я гортаю листок за листком, читаю сторінку за сторінкою. Біжу тією стежкою поезії, про яку говорила Тетяна Михайлівна, а «...серце тремтить і зітхає», ось «гаї привітні шумлять над маревом ланів, і пелюстки свої блакитні під сонцем пролісок розкрив». Я іду, поспішаю «...від босих ніг трава прим'ята», «...мов квіти весняні на снігу за мною цвітуть», торкаюся дерев «...дерев люблю я древній світ, вони все чують, бачать, так як ми, і лиш ходять вони не можуть», відчуваю, як приваблює мене цей дивний світ природи «...як сонце наливає плід і пестить променем фіалку», о диво «...сніг приніс тепло і сонця золоті усмішки». Не зупиняюсь, шукаю, шукаю очима:

Вишневий сад,

Вишні доспівають у саду

Од сонця і тепла

А сад задумався...

Неначе цей сад і є душа моя[2 с.156]

Чому саме вишневий сад? Згадала! Моя прабабуся Поліна Микитівна з такою пошаною розповідала мені про вишеньку як дерево, яке належить до найстаріших в Україні. А які цікаві традиції:

- Ми навіть Новий рік зустрічали з квітучою вишнею. А було це так. Викопували восени молоденьку вишеньку, саджали її в діжу. Незадовго до свят, діжку, в якій росло деревце, вносили в хату. У теплі розвивались бруньки, і дерево вкривалось ніжним білим цвітом. Так ми і стрічали свято біля розквітлої вишні.

- А що ж було потім із деревцем?- з тривогою запитувала я.

- Воно залишалось у хаті аж до весни. А потім висаджували його у теплу землю. Росло воно, розвивалось і приносило ранні плоди.

Розумію. Володимир Сосюра- поет, який одухотворяє природу і навмисне завдає труднощів моїй уяві, щоб розбудити її, викликати в душі занепокоєння, невпевненість та тривогу. Чому задумався сад? Та, мабуть, ось чому. Пройдуть роки і маленьке село Каськівка (там живе моя прабабуся) зникне з лиця землі: молодь виїжджає до великих і красивих міст, а такі, як моя прабабуся... І залишаться ці білопінні вишневі сади нічії.

Білі акації будуть цвісти

В місячні ночі жагучі,

Промінь морями залле золотий

Річку, і верби ,і кручі[3.с.71]

Коли слова виходять із поезії і зливаються із твоїм життям, це справжня поезія. І справді це так. За селом, вірніше(як кажуть у нашому селі) за дідом Йосипом, тягнеться біло-зеленою стрічкою лісосмуга із акації, яка прямо впирається у ставок. Ще і листя не розпустилось, а якось, ніби раптово, з'являються білі квіти. Вони у акації зібрані у довгі надзвичайно красиві пухнасті китиці. З часу появи перших квітів, повітря навколо акації просочується сильним і надзвичайно приємним ароматом. І веселий теплий весняний вітерець доносить у своїй прудкій пелені до моєї хати цей аромат. Я добре знаю, що

побіжу туди, «заплямкаюсь», «наминаюсь», «захрумкаюсь» цього білого цвіту. У мої «мізки» закралась думка: якщо ти скуштував « шумовиння пелюсткового ескімо», то ніколи не забудеш рідного краю, тієї стежини, що петляє від лісосмуги до рідної хати. Ти завжди пам'ятатимеш той аромат білої акації, аромат рідного села, і дзвенітиме він для мене «лісовими закамарками».

Відриваюсь від сіренької книжечки. Хочу сказати, що Володимир Сосюра блискучий майстер пейзажу (звичайно, я цим не відкрила Америки) у нього зір живописця, якому природа охоче відкриває свою чарівну казку . Знову чую голос вчительки: « Він уміє не тільки бачити і слухати природу, а й розуміти її багатоголосу мову. Завтра у вас буде така можливість побути наодинці з природою і почути її мову.» Ми ідемо всім класом до лісу. Ось він красень зустрічає нас. Всі швидко розсипались, як горох на подвір'ї, до кінця, мабуть, і не зрозумівши, що ж від них хотіла вчителька. Я теж не відставала від інших, а потім схаменулася: «Наодинці із природою. Це значить я і природа.» Зупиняюсь, роздивляюсь, і моє око натрапляє на лісову стежку, яка в'юниться до велетенського дуба. Він стояв на галявині сам, а інші дерева, ніби навмисне повідступали від нього, щоб ще більше підкреслити його велич і красу. Чим ближче я підходила до лісового велетня, тим він більшав у моїх очах, виростав, ширшав. І коли я опинилася зовсім близько, так, що могла торкнутися темної, рудуватої кори, дуб затулив не тільки блакить неба, а й частину лісу. Мені здалося, що він обійняв мене. Я стояла під могутнім дубом і мені здавалося, що я перероджуюся, вбираю силу і міць його в себе. Під своєю долонею відчула, як б'ється серце дуба і зрозуміла, що моя душа нерозривно споріднена з природою.

- Своїми враженнями від прочитаного і побаченого ви поділитись зі своїми однокласниками на наступному уроці. Подумайте, в якій формі ви це представите,- наголосила вчителька.

Розумію, що до Володимира Миколайовича мені не дорости, але писала про те,що відчувала:

Полюбила я вірші його

Із дінцевого рідного краю,

Наче воду з ясної криниці

Я взяла з них веселі зірничі

Полюбила я вірші його

З лисичанського рідного краю.

Його душу просту і легку

Закарбую я в серці своєму.

Полюбила я вірші його

Із луганських степів волошкових.

Як калину взяла із рожевих долонь

Чудодійний, жагучий, віршовий вогонь.

Полюбила я вірші його

З чебрецевого рідного краю.

З його віршів початок бере свій

Моя ріка ще ненароджених поезій

Я добре затирила собі, дякуючи віршам Володимира Сосюри, що природа - це не просто степ, трава, річка, ліс, сосни, туман, дощ і вітер, а дарований Богом дивосвіт, у якому людина знаходить красу, спокій, черпає сили. Тільки на одинці з поезією можна до кінця бути самим собою, нікого не боятися, не лицемірити.

Література:

Сосюра В. Поезії.-К. :Рад. письменник,1975

1. Там само.С.223.
2. Там само.С.156.
3. Там само.С.71.

**Гнутов Євген Олексійович,
Комишненський НВК,
Станично-Луганський район, 8 клас**

Рідний край

В краю, де я народився,

Безкраї степи і ліси.

Тут рідній мові я навчився,

Сосюри читаю вірші.

Луганщина – моя Батьківщина,

А ще тисячі людей навкруги.

Всі ми – велика родина.

Пам'ятайте про це завжди!

Марія Гребенюк
Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів №26
Лисичанської міської ради
Луганської області

Який чудовий вечір над Дінцем!

Який чудовий вечір над Дінцем!
Легенький вітерець шепоче щось травичці,
Верба полоще віти у воді,
Солодкий аромат дарують квіти.

Милуюсь я заходом сонця...
Останній промінь вже сховався вдалині,
Навколо чути шелест очерету,
Все засинає навкруги.

А зранку знов все защебече,
Зашелестить, задзюркотить.
І цілий день все буде милувати око,
А річка все біжить,біжить, біжить...

Демідько А.О.
учениця 11 класу
НВК « Свистунівська ЗОШ І- ІІІ ст.- ДНЗ»
Сватівської районної ради Луганської області

Верби

Осіннього ранку,
В морозній імлі,
Казково стоять

Верби мої золоті.
В собі заховали
всі сонячні дні
І тихо співають
Дикі пісні.
Та нечувана пісня
Серце моє спокуша.
Як туди тягнеться й рветься
Моя волелюбна душа!
Там таємниця,
Там казка моя,
Приємна темниця
Для серця мого і буття
Пірнаю у мрію,
йдучи в далечінь
Освітлює хай дороги
Лагідна місячна тінь.

Івановський Данило
Місце навчання Комунальний заклад
«Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Станично-Луганського району
Луганської області»

Мій рідний край

Мій краю великий
із квітів і трав,
із різних принад.
Степи - широкі,
тополі високі,
ліси зелені
і люди – добрі,
річки всі прозорі,
і небо сине.

Подивись навкруги,
присядь у тінючку,
послухай пташок,
дерева шумлять,
стрункі і високі,
поглянь у ставочку,
як добре синочку
країна твоя навкруги.

**Карнецян Альона Ваграмівна, 8 клас
Комишненський НВК,
Станично-Луганський район**

Мій рідний край

Мій рідний край, моя земля,
Тут радісно зростаю я.
Матусю бачу кожен день,
Вона співа мені пісень.
А татко вчить життя цінити,
Та край рідненький нас любити.
Тут рідний кожен кущ калини
Для щасливої дитини.
Тут стукіт дятла вухам милий
Там пробігає заєць сивий.
А ось і стежечка рідненька,
Веде до школи нас раненько.
Волошки зростають у гаях,
Пшениця дозріває на полях.
І соловей співа охоче,
Розвеселити зранку хоче.
Ростуть в садочку квіточки
Живуть там бджілки й павучки!

**А.С. Міннігулова, 10 клас
Підгорівська ЗОШ І-ІІІ
ступенів
Старобільського району
Луганської області**

Сторона кохана й мила...

Сторона кохана й мила,
Рідний батьківський поріг,
Маминої ласки сила
І бабусин оберіг.
Дорогі вузькі стежинки
Повз дерева навпростець,
Кущ червоної калини,
Стук моїх подруг сердець.
Синя стрічечка Айдару,
А навкруг степи, поля.
Небо чисте і безхмарне -
Це Підгорівка моя!
Це – маленька Батьківщина,
Україна це моя:
Неповторна і єдина -
Дорога усім земля!

Нестєрова С.О.
Новотошківський навчально-виховний комплекс
«Загальноосвітній навчальний заклад І-ІІІ ступенів – дошкільний
навчальний заклад (ясла-садок)» №10
Попаснянської районної ради Луганської області
Новотошківський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» №10

Синя безодня

Хто раз бачив море – сюди той повернеться.
Де хвилі прозорі пінню білою стеляться,
Де чайки волають і крилами білими
Виписують ноти в повітрі над синями.

Хто раз бачив море – сюди той повернеться!
У гуркіт прибою думками поселиться;
У очі ті сині повік зазиратиме,
Душа у безодні відтоді літатиме.

Хто раз бачив море – сюди той повернеться.
На штормі думками тоді зосередиться.
В вечірнім піску той ногами зарийється,
Думками блакиті бездонній відкриється...

Хто море побачив – гладесенькі камені,
Дельфінів хвости, блиск, запах, тихі гавані,
Вечірне багаття, тепло, зорепади, шум,
Вітру в просторах блакитних лагун.

Хто раз бачив море – сюди той повернеться.
Де хвилі бузкові пінню білою стеляться,
Де в шумі спокій, хвиля – біла хурделиця,
Яскраві зорі, з неба зирить Ведмедиця...
Хто раз бачив море – сюди той повернеться.

Шуліка А.О., 11клас
Бондарівська гімназія
Марківської районної
державної адміністрації
Луганської області

А в Україну знов прийшла весна

А в Україну знов прийшла весна,
І сонце лагідніше світить у зеніті,
І променями ніжно землю зігрива,
І тане лід: все ожива у світі.

Чекали довго так розорані поля,

Закутані снігами, памороззю вкриті,
Тепла, весни, пташок, що іздала
Злітаються і бавляться у житі.

Чарівно землю первоцвіти укривають,
І проліски, й підсніжники цвітуть,
Й степи, лани, левади прикрашають,
А в горах ковдру квітчану прядуть.

Злітаються пташки з країв далеких
І свій чарівний спів усюди ллють,
А там веселі, радісні лелеки
В привабливих місцях затишні гнізда в'ють.

Усе вирує, ожива навколо,
Бринить струмок, всміхаючись землі.
Десь чути цвіркунів вечірнє соло
Та як співають на світанку журавлі.

Весна до нас, нарешті, завітала,
Так лагідно зігріла рідний край,
Здається, вся земля весела стала,
А веселить її тепла й краси розмай.

Жива вода

У полі у зеленім
Є добрі друзі в мене:
Пташки веселі й квіти,
Верба схилила віти.
Там б'є мале джерельце,
Його пульсує серце.
Ніколи не сумує,
Усім життя дарує.
По росяній травичці
Біжу я до вербички.
Там жде мене криничка.
Срібляста в ній водичка.
Та сталось щось, напевно –
Пташата недаремно
Крильятами тріпочуть –
Щось розказати хочуть.
Тривожаться неначе...
Та вже я й сам побачив:
Вербичка похилилась,
Криничка замулилась.
Відразу сумно стало,
Шовки трави прив'яли,
Метелики і квіти у спеку хочуть пити.
Розчищу я криничку,
Задзюркотить водичка.
Спочатку – каламутна,

Але уже не сумтна.
А потім стане чиста,
Срібляста і іскриста.
Є казочка в народу
Про мертву й живу воду,
Яка людей зціляла
І до життя вертала.
Тепер я точно знаю:
Жива вода буває!
Водице кришталева,
Понапувай дерева,
Зелені трави й квіти,
Щоб їм рости й радіти,
Звірятко і пташину
І стомлену людину.
Дай сили, дай здоров'я!
До тебе знов прийшов я
Напитися водиці
Цілющої з криниці.

Номінація

«Як я люблю тебе, мій краю вугляний» (громадянська лірика)

Барабаш А.С.
Навчально-виховний комплекс
Кримська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
– дошкільний навчальний заклад
Новоайдарської районної ради
Луганської області

Духовні святині рідного краю

Луганщина моя ти рідна,
Ліси, степи і небо синє,
Луги зелені, квіточки,
А скільки ж бачили вони
Лихої смерті, гвалту, крику,
Солдат на полі бою вбитих.
Луги були залиті кров'ю,
Ліси міновані, річки безводні.
І люди душу віддавали,
До неба руки простягали
І про одне його просили,
Щоб діти їх у мирі жили,
Щоб матінка, рідна земля
Життя щасливе їм дала...

Сивий туманець в'ється над Дінцем. Навкруги зеленіє прадавній ліс. Він не в святковому вбранні, а поранений, постраждалий від куль і осколків гармат, простягає свої руки-віти і неначе плаче, кричить: «Люди, що ви робите?! Зупиніться, будь ласка, припиніть цю жорстоку війну!»...

Ліс тягнеться берегом, дерева стоять рівними рядами і, немов солдати, охороняють наше село, захищають його. На площі в центрі стоїть два пам'ятника загиблим у Другій Світовій.

Це моє село, моя маленька Батьківщина. Скільки вистраждало воно! А скільки ще доведеться терпіти?!

Пам'ятники доглянуті, обсажені квітами. Всі урочистості відбуваються біля них.

І знов війна... Наше село постійно під обстрілами. Гинуть молоді, здорові хлопці, яким жити і жити, дарувати нові життя. Але війна нещадна. Вона знову і знову забирає у людей душі.

Я звертаюсь до Бога, молю припинити цей жах, залишити солдат живими, дати людям спокій і надію на щасливе життя. Я не хочу, щоб у нашому селі з'являлись нові пам'ятники загиблим. Хочу, щоб туманець нарешті розвіявся, на чистому прозорому небі з'явилися легенькі хмаринки і, нарешті, ласкаве сонечко овіяло своєю любов'ю мій рідний край, мою маленьку батьківщину.

**Біловодський район, колектив учнів 8 класу,
Литвинівський ЗЗСО І – III ступенів
Біловодського району Луганської області**

Луганщино моя!

Краю мій милий, коли
Дивлюсь на твої ковили,
Гордість в душі розквіта,
Луганщино моя свята!

Скільки чудес на землі!
В морі пливуть кораблі,
В небі літак проліта,
Але я не сяду в літак!

Гарні, коли не погляну,
Пагорби наші крейдяні,
Ниви безмежні, безкраї
Відблиском золота грають.

Край мій вугільний, аграрний,
Люди освічені й гарні,
Доля лиш в краю нещасна –
Війна все горить і не гасне.

Забули славетне минуле,
І заклик Сосюри забули –
«Любіть Україну» не чути,
Лунає лиш пострілів гуркіт.

Краю мій милий, кріпись,
Тиша настане колись
В селах твоїх і містах,
Луганщино моя свята!

**Бондар Вікторія Сергіївна, 7 клас
Містківська ЗОШ І-ІІІ ступенів**

Як не любити отую країну

Як не любити отую країну?
Як не кохати отої землі,
Де ти народився, живеш і радієш
Усьому, що є навкруги?

Десь там, на гілці, співає пташина
Про небо, про сонце та про гаї золоті.
А в полі стриба і радіє зайчина
Й пишається тим, що живе на цій землі.

У гаю розцвіла червона калина:
Пишна, красива, немов дивоцвіт.
Як не любити отую країну,
Де затишно й любо багато літ!

І сонце пустило промінчик на квітку,
І голосно діти цвітуть у саду.
Минає життя і лунає усмішка,
І навіть в хвилину скрутну.

І небо, немов перлина,
І небо, немов джерело,
Чисте-чисте та сине-сине,
Радості більше нам принесло.

Як не любити отої землі?
Де метелики, пташки та різні комашки
Пурхають у висоті,
І щастя приносять нам навіки!

Любімо Україну - як матір єдину,
Любімо Україну - в хвилину скрутну,
Любімо Україну - за мову красиву,
Любімо Україну - за радість та її красу!

**Грибінюк Валентин, учень 5 класу,
Яменський ліцей**

Що для мене рідний край?

Що для мене рідний край?
Це дитинства світлий рай:
Татів стиглий виноград,
Навесні зелений сад,
І струмочок за ярком,
І калина над ставком,
В небі ластівки стрімкі
Коники в траві прудкі
І хмаринки, наче пух,
Із стиглих колосків.
А іще – це пісня мами,
Що завжди у серці з нами.
Полуниця і ожина,
Свіжого дощу краплина,
І лісочки, і поля,
Рідна матінка – земля!

**Данило Аліна, 8 клас
Комишненський НВК,
Станично-Луганський район**

Вугільний Донбас

Я пишаюсь, що живу в Україні,
У красивій та дуже багатій країні.
Адже маємо ми чорноземи родючі,
І лани у нас є пахучі й квітучі.
Мій край – це вугільний Донбас,
Маємо ми багатий запас.
Всі підприємства працюють щоднини,
Щоб забезпечити благо людини.
Вугілля – найголовніша сировина
Для всіх і корисна, і цінна вона.
Але більш за все радію тому,
Що на Луганщині маю велику сім'ю.
Поважний шахтар мій рідний дідусь
Йому я сьогодні низенько вклонюсь.
Подякую щиро за велику наснагу
Він заслуговує на велику повагу!

Дахно Яна, учениця 10 класу,
«Яменський ліцей Троїцької селищної ради
Троїцького району Луганської області»

Моя Луганщина

Сідає сонце за шахтарські терикони,
Луганщина моя в колисці спить.
Не чути гуркоту, замовкли дзвони,
І ледве – ледве листя шелестить.
Яка наснага, і яка то радість
Відчути тишу... й хочеться спинить
Цей час назавжди, як ту річку Лету.
Яка у вічність тягне шлейф століть.
Ніколи на вдавалось це людині,
Яка бажає Всесвіт підкорить.
Давайте будемо чуткі, правдиві, сильні,
Бо як без цього у Державі жити?
Давайте будем роботящі, працьовиті,
І чесні, і відкриті для усіх.
Бо Доля любить тих хто заслужив
Прощення в Бога, і людей не скривдив,
Хто праведно усе життя прожив.
Даруймо ми любов країні,
І шану посивілим всім родам.
Ми гідні жити в спокою і мирі,
Ми зможем, обіцяю вам!

М.С. Денисов,
учень 10 класу
навчально-виховного комплексу
«Дошкільний навчальний заклад «Сонечко» -
Новострільцівська загальноосвітня школа I–III ступенів»
Міловської районної ради
Луганської області

Розстеляться переді мною сто доріг...

Розстеляться переді мною сто доріг,
Що будуть кликати у далі невідомі;
І позолотить дорогу сонця блиск,
Рожевий ранок і стрункі тополі.

Та знаю точно, не забудь мені
Те місце, де я народився,
Село мое, і рідний батьківський поріг,
І мамине обличчя з волошковими очима.

Як мало цінимо ми те, що Бог надає,
Як марно боремось в гонитві за порожнє,
Як падаємо ниц перед ідолом чужим,
Запродавши душу за все модне.

А всього й треба – вийти в степ,
Упасти в трави ті шовкові,
Напитись снаги з рідної землі,
Умитися росою світанковою!

І серце знову сповнене теплом,
Теплом любові, гордості і щастя!
І зір твій тоне в хвилях ковилу,
Волошках синій, далях неозорих.

Мій рідний край, земля моїх батьків!
Тебе оспівував Сосюра і Тютюнник,
Тебе любити народ нам заповів!
Мій рідний краю, ти мій споконвічний оберіг!

Зайцева С.Ю., 11 клас
Комунальний заклад «Бараниківський
заклад загальної середньої освіти І-ІІІ ступенів»
Красноріченської селищної ради
Кремінського району Луганської області

ДЛЯ МЕНЕ ВОНА ЗАВЖДИ МАЄ СЕНС!!!

Для мене вона завжди має сенс,
І взимку, влітку, вранці, опівночі,
Її балади линуть до небес,
А я в коханні їй зізнатись хочу.
Для мене вона завжди має сенс,
З ланами жовтої врожайної пшениці,
Що робить в цьому світі свій прогрес,
Тут хочеться довірить таємниці.
Для мене вона завжди має сенс,
Бо в нас живуть найкращі й добрі люде,
Моя земля українська над усе,
Так було завжди і так далі буде.
Для мене вона завжди має сенс,
І я, як донька, з нею поруч буду,
Дівчата наші - кращі від принцес :
Волосся довге, губи файні й груди.
Для мене вона завжди має сенс,
Чоловіки в нас гарні, мудрі, дужі,
Ніхто не знає про якийсь там «стрес»,
До праці зроду-віку небайдужі.
Для мене вона завжди має сенс!

Моя Луганщина! Моя рідна мати!
Тобі я присвячу десятки віршів й сотні п'єс,
Ніхто тебе не може забувати!!!

Некрасов Іван, 10 клас
«Луганський обласний ліцей з посиленою
військово-фізичною підготовкою «Кадетський
корпус імені героїв Молодої гвардії»

Переклад вірша "Любіть Україну" англійською.

Ukrainian Land

Ukrainian land is my native earth,
It is the place of my welcome birth.
The country is great, mighty and worthy,
Here I get attainment further.

Ukrainian land is my pride,
I always it glorify .
And whatever happens to my terra,
It'll always be in my heart forever .

Ukrainian land is my wealth,
It is profusion of my bosom.
Ukrainian land is my native mother,
We'll belaud its beauty one after another!

Панченко Е.С., 9 клас
Лисичанська
загальноосвітня
школа І-ІІ ступенів № 24

Рідний край

Лисичанськ – славетне місто:

На Луганщині воно.
Від лисиці – його назва,
А було це так давно...

... Там байраки простяглися,
Вздвж – все балки зайняли.
Там і вовк, там і лисиця –
Живе олень на горі...

Перші люди там пройшлися
І горючий скарб знайшли.
Заселили – понеслися
Терикони скрізь рости.

Місто славне розрослося...
Ширилось за небокрай...
І колискою Донбасу
Називають рідний край.

Ця земля наша багата!
Роботящий тут народ,
Він несе в собі наснагу,
І крокує до зірок!

Славне місто, розростайся,
Прославляй ти рідний край.
Хоч тобі уже за триста,
Ти рости і процвітай!

Шевченко Євген, 10 клас
«Луганський обласний ліцей з посиленою
військово-фізичною підготовкою
«Кадетський корпус імені героїв Молодої гвардії»

Українська земля – моя рідна

Українська земля – моя рідна,
У ній я народжений був.
Велика , могутня і гідна,
У ній знання я здобув.

Українська земля – моя гордість ,
І славлю її я завжди.
І що б не сталося з нею,
Вона в мені навіки.

Українська земля – це багатство,
Багатство твоєї душі.
Українська земля – моя матір,
Будем славить її!

Ukrainian land is my native earth,
It is the place of my welcome birth.
The country is great, mighty and worthy,
Here I get attainment further.

Ukrainian land is my pride,
I always it glorify .
And whatever happens to my terra,
It'll always be in my heart forever .

Ukrainian land is my wealth,
It is profusion of my bosom.
Ukrainian land is my native mother,
We'll belaud its beauty one after another!

Люблю тебе, мій рідний краю

Люблю тебе, мій рідний краю, до нестями,
Тебе люблю, Донбас та всю нашу країну!
Як тяжко все-таки мені буває,
Коли згадаю я, що тебе такого вже немає,
Такого сильного, міцного, невмирущого Донбасу.
Твоїх копалень, рудників та шахт,
Твоїї зелені, краси нам не вистачає.

Нема Донецька і Луганська,
Маленьких міст та статних сел!
Донбасе мій, Луганщино моя,
Буде сонце світити й над тобою,
Засяють зорі в небесах по всім просторі.

Нема Донецька і Луганська,
Маленьких міст та статних сел!
Донбасе мій, Луганщино моя,
Буде сонце світити й над тобою,
Засяють зорі в небесах по всім просторі.

Нема Донецька і Луганська,
Маленьких міст та статних сел!
Донбасе мій, Луганщино моя,
Буде сонце світити й над тобою,
Засяють зорі в небесах по всім просторі.

Ми будемо єдиними, спільними,
нерозлучними, дружніми частинами
нашої матінки-країни - України.
Кожен в цілому світі нашої планети
Знає й усвідомлює, що Донбас - Україна навіки!

**Ковальов Іван, 9 клас
Кремінська ЗОШ І-ІІІ ст. №1 м. Кремінної**

Моє місто

Колись було шахтарським наше місто...
Як туга за минулим – терикони,
Що височать, як піраміди, серед лісу,
Щоб люди пам'ятали їх до скону.

А ще краса і слава Кременної –
Це неповторний наш Дубовий гай,
Де килим з пролісків бува весною
І солов'ї співають у розмай.

На луках оксамитом сяють трави,
Горять, мов краплі крові, воронці.
А світ навколо дивний і яскравий,
Неначе сонце держиш у руці.

Народ напрочуд тут талановитий:
Є композитори, художники, поети.
І просто люди – щирі, працьовиті,
Які за правду підуть на багнети.

У них навчаюсь пам'яті й любові
До краю рідного, до подвигу дідів.
Додержуватись сказаного слова,
Уклінно поважати трударів.

**Колмичок П.П., 8 клас
КЗ «Широківська ЗОШ І–ІІІ ступенів»**

Синьо-жовтий незламний Донбас

Степи, терикони, Донець –
Синьо-жовтий незламний Донбас,
За свою гідність споконвічний борець,
України східний окрас.
Вдалих витвір природи –
Кам'яні могили і Святі гори,
Край вугільний і квітковий,
Який завжди прагнув свободи.
«Донеччина моя, життя мого любов», –
Освідчувався тобі Сосюра-митець,
Любіть Україну... Кожне слово – вчинок немов
І ось «продажним бандерівцем» стає творець.
Любов і романтика боротьби,
Радість і смуток тогочасних подій –
Усим цим пройняті поета рядки,
Сосюри полотна, сповнені надій.
Лірично мовив про Україну
Цей письменник загадковий
Тож вшануймо його в непросту цю годину!
А нове життя нового прагне слова.

Рідний край

Земля моя, село найкраще в світі,
Ти – рідний край із подихом вітрів,
Там в спеку освіжає свіжий вітер,
А взимку гріє променем ясним.
Я так люблю дивитися на небо,
Туди, де линуть обрії ясні,
Мої надії линуть десь далеко,
Здійсняться всі бажання молоді.
Краса твоя в душі моїй не згасне,
Бентежать душу запахи ланів,
Хочу це не забути й своєчасно
Згадати всіх твоїх синів.
Синів, що землю рідну захищали
У сорок першому від лютих ворогів,
Своєю мужністю свободу здобували
Для всіх моїх бабусь, тіток, дідів.
Велика вам пошана і подяка,
Хай пам'ять живе вічно у душі,
Багато полягло, не дожило до свята,
Лиш постамент про все це знає і мовчить.
Він знає все про горе і страждання,
Бажання жити, радість молоду,
І таємниці про нездійснене кохання
Навік сховав в могилу цю страшну...
Пройшли роки, і всі ми сподівались,
Що не відчужує страшні спалахи війни,
Але тоді, напевно, ще не знали.
Що горе зовсім поруч: смердючі руки хоче протягти.
І знов біда пришла на нашу грішну землю,
Незрозуміла і страшна біда,
Постійно гинуть хлопці молоді, красиві,
І душі їх летять на небеса.
Війна під назвою АТО уже чотири роки
Збирає сили наші, радість молоду,
Розбито все село, темніше небо,
І на душі так тяжко, як в аду.
Але ми молоді і є надія,
Що нові крила виростуть у нас,
Ми будемо жити, переможемо й країні рідній
Свою любов і вірність принесемо не раз.

**Кучма В.С., 7 клас
Великоцька загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів
Міловської РДА
Луганської області**

Життєдайне джерело

Йшли козаки із походу,
А рани боліли...
Один помер,
Ну а другий
Насипав могилу...
Свої рани лікував він
З цілющої криці,
Не забував й напитися
Живої водиці...
Та джерельна криниченька
Рани затягала,
А козака славного
Дорошем Великоцьким величали.
Він подумав, роздивився, поглядів на джерело –
Біля нього в голім степу
Заснував своє село...
Ми, його нащадки вірні,
Село своє любим
І криницю нашу Вешку
Шануєм, голубим.
Село ж, Дорошем засноване,
Великоцьком називаємо,
Про козацьку ратну славу
Теж не забуваємо!

**Міняйло Д. О.
«Яменський ліцей Троїцької селищної ради
Троїцького району Луганської області», 7 клас**

Моя Україна

Немає в світі кращої,
Любимої родини.
Немає в світі кращої,
моєї України.

Земля така квітуча,
Цвіте, мов зелен сад.
Вона така родюча,
Найкращий в світі скарб.

Люблю її простори,
Люблю її поля,
Бо кращої немає,
Чим матінка земля.

І мова українська
Хай лине звідусіль,
Бо в нас вона єдина,
Відомо нам усім.

Україно! Ти будеш жити!

Україно моя волелюбна,
Є у тебе дочки й сини.
Ти для них матуся рідненька,
Що прийшла сюди крізь віки.
У твоєму суспільстві зараз
Надто вже багато проблем,
Але впевнено ти сьогодні
Йдеш. Я вірю – ми їх минем!
Хай там що говорять у світі
(як тому чимало віків),
Україно! Ти будеш жити!
Переконана я твердо в цім,
Бо у тебе такі діти,
Загартовані у боях –
За твою свободу довіку
Будуть битися із завзяттям.

**Моїсєєнко Д.В., 7 клас
Курячівська загальноосвітня
школа I - II ступенів**

МАМИНА НАУКА

З дитинства мама приучала:
«Люби країну, бо вона твоя,
Лише у неї небо синє-синє,
Лише у неї щедря земля.

І хоч вона велика – превелика,
І є у неї безліч цікавих місць.
Мене приваблює лише одне – єдине-
Де народилась я й живе увесь мій рід.

Разом із ними ми - велика сила,
Разом із ними – нація одна.
Разом ми мрієм про одне єдине,
Щоб Україна наша кращою була.

Щоб все погане десь на дні зосталося,
Щоб люди жили в мирі і добрі,
Щоб діти всі лиш ніжно посміхалися,
А всі дорослі стали краще назавжди.

Щоб мама з татом у своїй хатині
Змогли б накрити щедрий і привітний стіл.
Нагодувати не лише свою родину,
А всю країну, навіть, цілий світ.

Тому що в Україні є багато
Всього того, що треба для життя.
Нам треба більш її кохати,
Любити так, щоб знову ожила.
Коли прокинеться від сну країна
І встане крізь руїни і багно.
Ми подаруємо їй сукню білу – білу
На голову - оберіг, вінок.

Вона приміряє його, квітчастий, різнобарвний,
А потім посміхнеться і тоді
Всім скаже: «Рідні, ви мої єдині
Як добре, що ми разом на землі.»

Я хочу, щоб ви знали, більш ніколи
Ніхто не зможе в мене вас забрать,
Бо я прокинулась, тепер я сильна - сильна,
Тепер вже моя черга всіх оберігать.

Я подарую вам і мир, і спокій,
Я подарую вам любов, тепло, добро
І землю, де ростуть жнива широкі,
І хліб, щоб більш голодних не було.

А ви плодіться, хай зростають діти,
Бо тільки в дітях наше майбуття.
Шануйте батька, матір і любіть всіх ближніх,
Бо лиш в любові все нове зроста.»

НАША РІДНА НЕНЬКА

Бережімо, люди
ми свою природу,
Бо без неї буде
холодно навколо.
Холодно та лячно,
сіро, небуденно,
і в вікно не гляне
листя більш зелене.
Вирубаєм ліс ми

й позриваєм квітки,
заберемо щастя
у маленьких діток.
Бо вони не знатимуть,
як попідростають,
що то значить бавитись
у зеленім гаю.
Як дерев не стане й
свіжого повітря,
не збагнути людям
де хвороби діти.
Стануть всі старенькими,
хворими, каліками.
Більше не почуємо
ні від кого сміху ми.
Поступово буде
вся земля вмирати,
соловейко стане
пісню забувати.
Сонечко на небі
буде менше гріти.
Ластівка до дому
більше не летітиме.
Може скажем « годі »
ми страшним традиціям.
Поміркуєм разом,
як на світі жити нам?
Позбираєм разом
все сміття на світі.
Замість нього ми саджатимем
різнобарвні квіти.
Там, де є галявина
виростуть дерева,
усміхнеться радісно
сонечко із неба.
Разом з ним засяє
все живе навколо,
і біди не знатимем
ми в житті ніколи.
Більше не хворітимуть
всі батьки старенькі,
і природу зватимуть
наша Рідна Ненька

Люби Донбас

У цюю тяжкую годину
Шануй і слав свою країну,
Моли до Бога про єдину
Прекрасну нашу Україну.

Люби її ліси і гори
Її поля, її простори,
Вершини гір стрімких, лісистих
І води рік блакитних, чистих.

Поля, бескиди, полонини
І териконів всіх вершини.
Люби Донбасу доньку й сина,
Ну а Донбас – це Україна.

Петриченко Дар'я Вячеславівна
Тимошанська ЗОШ I-II ступенів

Вогонь надії і добра

Тихо у хаті... Горить лише свічка.
З минулого спогад тече, наче річка.
Вогник яскравий – пам'ять про тих,
Кому край дороги здійнято хрести...

Про тих, хто терпів від голоду муки,
І плакав, до неба здіймаючи руки,
І Бога благав врятувати дитя,
Віддавши за це навіть власне життя.

І стогін смертельний лунав у п'їтьмі.
Й повірити важко тобі і мені:
Невже це на нашій родючій землі
Від голоду пухли старі і малі?

Вмирили родини і цілії села.
Здавалося, смерть у кожній оселі.
Жорстока, кістлява, холодна рука
Ні вдень, ні вночі косу з рук не пуска.

Тихо у хаті... Горить лише свічка.
З сучасного спогад тече, наче річка.
Вогник яскравий, як пам'яті рана
Про тих, хто загинув на площах Майдану.

Це пам'ять про юного хлопця-солдата,
Де над могилою схилена мати.
І відчаю й болю сльоза на очах.
Й сорочка синівська у неї в руках...

...Замовк в гаю мій любий соловейко,
Калинонька у лузі з вітром не шепоче.
Що сталося з тобою, край мій золотенький?
Чому лиха біда тебе безжально топче?

Для чого потрібно про це пам'ятати?
Щоб хліба окраєць завжди цінувати!
І прагнути все для того зробити,
Щоб вогник надії в душі не згасити.

Вогонь життєдайний хай в душах палає,
Добром і любов'ю серця зігріває.
Хай буде щаслива кожна родина
Багата й квітуча моя Україна.

Нехай у оселях багатих і бідних
Не буде скорботи про втрачених рідних.
Нехай в наших добрих і вірних серцях
Горить лише вогник надії й добра!

Петренко Вікторія Євгенівна
Лисичанська загальноосвітня школа І-ІІІ ст. №4
Лисичанської міської ради Луганської області, 10 клас

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Генерал - майору (посмертно) Олександр Виталійовичу Радієвському, який загинув 23 липня 2014 року під час бою за звільнення Лисичанська присвячується....

Мій Лисичанськ - мого дитинства місто
З зеленим квітом навесні садів.
Для мене – незабутній світ дитинства,
Моя земля, земля моїх батьків.

Це місто мрій, бажань, де все знайоме:
І школа, і садки, пташиний спів.

Мій Лисичанськ... І серцем лину знову
До витоків дитинства і джерел твоїх.

2014... Раптом щось змінилось,
Не чути сміху, тільки люди шепотять:
«Війна.. За що? Що ж далі буде?»_
І жах, немов гадюка, серце обійма.

І я не розумію, як так сталося,
Що вулицями темні люди йдуть?
Як чорна хмара з неба нависає,
Над українцями війни кривава суть.
Строкоче кулемет, летять снаряди,
Літак штурмує висоту...
Чи буде порятунок з цього пекла?
Чи я побачу рідних, обійму?

Навколо гупає, грохоче,
Але надія не вмирає, ні!
Бо знаємо: військові України
Врятують нас від полум'я війни .

А ось і визволення – наші браття,
Керує ними мужній, вольовий
Полковник Радієвський, син народу,
Веде піхоту в місто на броні.

Він всіх попереду, він точно знає,
Що рідний край понад усе,
І Україну прославляє,
І для народу він живе.

А поряд з ним ті хлопці – добровольці,
Що день за днем за незалежність йдуть.
Вони сміливі, відчайдушні оборонці
І окупантам землю не здадуть.

Ось БМП прямує строго,
І нищить ворога в бою
А люди Лисичанська плещуть у долоні,
Бо бачать порятунок - армію свою.

Ідуть бійці, але нема між ними
Того, хто день у день вгамовував їх біль
Загинув патріот, полковник Радієвський,
Це був , на жаль, його останній бій.....

Не б'ється більше серце, тихо стало:
Ворожа куля зупинила час...
Віддав життя за незалежність рідної держави,
За українців, за щасливе майбуття.

Його не стало, та герої не вмирають,
А залишаються у пам'яті людській.
Їх імена в історію вплітають
Сучасні люди для майбутніх поколінь.

Людське життя як птах, що в небо рветься,
Воно, як річка, що потоками реве,
Несе доверху, вниз, і знову обернеться,
Закрутить водограєм і мине.

Хтось вибере щодня грошима грати,
А хтось кохання обере на все життя,
А хтось, як Радієвський, буде захищати,
На благо інших покладе своє життя.

**Я.С. Петрова, 7 клас
Сєверодонецька загальноосвітня школа
I-III ступенів №14**

Луганщина – мій рідний край

Луганщина моя -кряжистий край!
Твоє багатство: пагорби, степи і терекони
Трудящі люди і річковий водограй,
Насадження зелені та дітей долоні.
Люблю тебе, мій рідний край,
За маму й тата, за красу казкову,
Хай Бог дарує мирний небокрай,
А ми співатимемо війнам колискову.

**Прєда Валерія
ВП «Лисичанський педагогічний коледж
Луганського національного університету
імені Тараса Шевченка»**

Містечко рідне

Тут народилась, провела свої роки
Тут мешканці – одна родина, мов брати.
Пташки співають вранці чарівних пісень,
Святковим і щасливим тут буває кожен день

І на світанку я прокинусь, подивлюсь в вікно
А там – пейзажі неповторні, як в кіно.
Сади квітують, річечка тече,
А сонечко ласкаво гріє, не пече.

Студентські роки – незабутній час,
Хоч, любі вулички, сумую я без вас!
Містечко рідне в моїм серці назавжди

Бо необхідне, мов повітря чи ковток води.

Нове життя

Мій погляд теплим променем засяє
Востаннє... Бо не буде вороття...
І ось літак вже швидкість набирає –
Я відлітаю в нім з твого життя.

Але на серці вічно будуть ранки,
Цілушки перші, лагідна роса,
Кохання нескінченного світанки...
Згадаю – на очах бринить сльоза.

Ти перш за все, не загуби надію
В майбутню зустріч, в наші почуття.
Мене ти не забудеш (я в це вірю).
З цією вірою я йду в нове життя.

Час промайнув... І ти вже не зі мною
Ідеш на танці або п'єш міцне вино,
Кохашся й цілуєшся з другою...
І в нас чарівно все було, як у кіно!

Ви з нею ще не маєте дитини,
А в мене Алік – наш синочок вже росте.
Мій чоловік, Дієго з Аргентини,
Дозволив хлопчика назвати, як тебе.

Протасов О.О., 6 клас
Писарівський заклад загальної середньої освіти І-ІІ ступенів
Новопсковської районної ради Луганської області

Хай іскра не згасє...

Я повість «Захар Беркут» прочитав,
Для себе взяв урок назавжди:
Що ми – народ, який в бою не пав,
І волю боронити будем завжди.
Оспіваний в піснях, в старих легендах,
Об'єднаний, згуртований, міцний.
Будь-що може стояти на терезах,
А вибір буде зроблено простий:
За волю, за свободу, за життя,
За незалежність і безпечно майбуття,
Ідемо разом: і Карпати, і Донбас,
Щоб гордо міг сказати кожен з нас:
«Я – українець, гідний часу син,
Моє життя – твоє, моя Україно!
Іскра жива не згасла поколінь,

Й ніхто нас не поставить на коліна!»

А.С.Решетняк
«Воєводська гімназія Троїцької селищної
ради Троїцького району Луганської області»

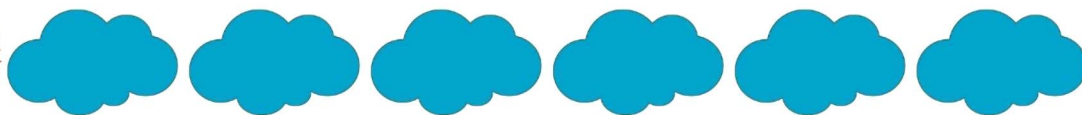
Рідна сторона

Зупинись, поглянь, як квітне сад,
Вслухайся у пісню солов'я.
А який чудовий зорепад!
Нам дарує небо... А земля
Огортає нивами село.
Око радує колоссям золотим.
Тут дитинство радісне пройшло,
Я милуюсь краєм цим святим!
І здається, що сама земля
Нам наснаги й сили додає.
Батьківщиною пишаюсь я,
Проживу тут все життя своє.
Хай летять роки, немов птахи,
За весною хай іде весна.
Вільною та сильною завжди
Будь, моя ти рідна сторона!

С. О. Цицора, 7 клас
Тарасівська ЗОШ І-ІІІ ступенів

Гармонія

Навколо все так гармонійно,
Ці луки, сонце, небеса,
Природне все, усе граційно,
Усе навколо лиш краса.
І хочеться в матусі запитати,
Я хочу думку її знати:
-Де найкраща в нас земля,
Де, скажи мені, вона?
Мама тут відповідає,
Радісно мені киває:
-Завжди, доню, пам'ятай,
Наймиліший це той край,
Де народилась ти й зростала,
Де на ніжки уставала,
Де щодня ідеш до школи,

Де вивчаєш рідну мову,
Де квітує вся Земля,
Де душа відпочиває.
Смуток, біль -усе минає.
Де радіють, що так є,
Кажуть: «Сонечко моє!»

**Шевченко Євгенія, 8 клас
Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів №26
Лисичанської міської ради
Луганської області**

Ти прекрасна, моя Батьківщино!

Моя рідная земле, моя Батьківщино,
Ти прекрасна і щира, як той цвіт навесні.
Так за що тебе крають, позабувши про совість,
Нерозумні діти твої?

Твоя кров – це річки, та вони вже не чисті.
Порубали в Карпатах смерічки стрункі.
Розміняли на гроші, продалися за безцінь
Нерозумні діти твої.

Але ти не здалася! І кожного ранку
Безкоштовно даруєш неба синього даль.
Вітерець, як колись, тихо віти колише
По вишневих садах і розвіє печаль.

Чують діти твої мови трель солов'їну,
Куполами церков Київ знов майорить:
І, як в давні часи, захищав Україну,
І сьогодні свободу свою не проспить.

Ти прекрасна, як завжди, моя Батьківщино,
Квітнеш наперекір всім незгодам своїм,
Раз за разом прощаєш ти біль і образу
Нерозумним дітям своїм.

Номінація

«Голос ніжного серця»

**Дорофеев Кирило,
ліцеїст І курсу «Луганського обласного ліцея
з посиленою військово-фізичною підготовкою
«Кадетський корпус імені героїв Молодої гвардії»**

Я здивляюсь у твої ясні очі...

Я здивляюсь у твої ясні очі,
Зорі блакитні блищать над тобою.
Я спочиваю та знаю, що хочу:
В рідну домівку вернутись з тобою.

Я здивляюсь у твої ясні очі,
Зорі блакитні блищать над тобою.
Я спочиваю та знаю, що хочу:
В рідну домівку вернутись з тобою.

Я в тобі серце своє загубив,
І в ту мить я немов помітив,
що дивлюся я в простори небес:
там домівка моя, де зустрілись,
там побачив тебе як з небес.

Та скоріше тебе я зустріну,
Ти пригорнеш мене як дитину,
І піднімемось ми до небес
через хмари пухнасті, блакитні.
Буду вік тебе пам'ятати
та безкінечно тебе цінувати!

Освідчення

Я вдивляюсь в обличчя твоє:
Крізь надії і мрій сподівання,
Бачу чисте й безмежне кохання -
Щастям повниться серце моє!

Хай засяє воно сонця золотом,
Діамантовий блиск розсипаючи,
Нас любов'ю одною еднаючи,
Не розбити його навіть молотом.

Потону я в обіймах твоїх,
У піснях солов'їного голосу,
В косах, цвіту пшеничного колосу,
Я забуду про думи лихі.

Я люблю тебе, мамо моя!
І не сором у цьому зізнатись.
Хочу ранками я прокидатись,
Щоб сіяла усмішка твоя.

Я зігрію тебе поцілунками
І промінням любові синівської,
Бо на хвилях тепла материнського
Не стрічав я коштовніш дарунку.

Куди б доля мене не закинула _
Твої очі мій шлях осяватимуть,
Від безпеки крильми огортатимуть,
І душею до тебе прилину я.

Зайцева С.Ю., 11 клас
Комунальний заклад «Бараниківський заклад
загальної середньої освіти і-ііі ступенів»
Красноріченської селищної ради
Кремінського району Луганської області

Ти навчив

Ти навчив мене бути вірною,
Але я вірна тільки тобі,
Ти навчив мене бути гідною,
Нині гідна я в самоті.
Ти навчив мене усміхатися,
І дрібниці шукати в житті,
Я так сильно хотіла старатися
І шукати дрібниці в тобі.

Ти навчив мене не боятися
І проявляти свої почуття,
А потім почав з ними гратися,
І сказав, що це просто життя...
Ти навчив мене бути чесною,
І любити ранкову росу,
Та віднині я стала грішною,
І обожнюю чорну грозу.
Ти навчив мене бути сильною,
Цінувати яскраве життя,
А сам карою став суцільною,
І любов твоя - купа сміття!
Ти навчив мене не здаватися,
І щоразу йти до кінця.
Та хороше все ж має порватися,
Ось у чому правда моя.

**Лазуренко А.О., 8 клас
Великоцька загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів
Міловської РДА
Луганської області**

Все починається з любові

Тебе люблю всім серцем я!
Для мене ти – як пісня мами,
І соловейка над садами...
І де б далеко не була я
Для мене ти єдина,
Моя прекрасна Міловщина!
Для мене ти – калини цвіт,
Який весною розквітає;
Ти – то улюблена сім'я,
Яка в житті мене тримає.
Для тебе я – твоя улюблена дитина,
Тут все найкраще і єдине –
На моїй рідній Україні!
Тут найдорожча рідна мова –
Джерельна, чиста, калинова...
Село моє, мій любий краю,
Для тебе пісню я співаю!

Макодай Аліна, 8 клас
Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів №26
Лисичанської міської ради
Луганської області

О, як хотілося б мені на її місці бути...

Я заздрю дівчині отій,
На честь ім'я якої
Були присвячені рядки
Зізнання у любові.

У них Сосюра молодий
З душевною красою
І серцем вільним і палким,
Яке не зна спокою.

О, як хотілося б мені
На її місці бути,
Почути трепетне : «Я твій!» -
Слова любові чути.

Від почуттів таких душа
До тихих зір злітає,
Бринить, неначе у піснях,
І щастям напуває...

Я заздрю дівчині отій,
На честь ім'я якої
Були присвячені рядки
Зізнання у любові.

Матвієнко Марина, 11 клас
Комунальний заклад
«Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Станично-Луганського району
Луганської області»

Жовтогарячі сни

Я заплітаю твої рясні коси,
Вкладаючи в них кульбаби.

Танцює на волоссі сонце,
І у траві співають роси.

Тільки ранок, поле і ми.
Можливо, так було вічно,
Можливо, це тільки сни.
Не бувають такі сонячні дні.

Жовтогаряче волосся
Ранить жаром руки мої.
Воно, як жовтневе колосся,
Дарує сили природні.

У повітрі медом пашить,
Весь світ поглинає червоний.
Так солодко думки марять.
Я впадаю у сон безтямний.

І знову ранок без тебе,
І знову захмарене сіріє небо,
І знову у серці ржаво скрібе,
І знову я не знаю тебе.

**Мороз Євгенія Олексіївна, 11 клас
середня загальноосвітня школа
I-III ступенів № 4
м. Сєвєродонецька
Луганської області**

Сонце вийшло зі свого зеніту

Сонце вийшло зі свого зеніту,
Поглядом таємним осія.
Притягає знову, як магнітом:
Ти до мене і до тебе я.

А була між нами марна тиша,
Ані співу, ані слова з уст,
Але погляд дарував щось більше:
Чи надію, чи букет безумств.

Темрява розсяклась - в небі зорі,
Мов проміння згаслої свічі.
Сонце вийшло - і тепер ніколи
Не загубитись нам у темноті.

І тепер ми разом в цьому світі,
Спокушені світлим почуттям.

Сонце вийшло зі свого зеніту:
Ти до мене, а до тебе я.

І тепер ми разом, незбагненні
Сонце й небо, місяць і зоря
Хай палають очі у вогненні
Під мелодію одну – серцебиття.

Аромати літа

У тобі переплелися аромати літа.
Так гармонійно, наче з ніччю день.
Була для тебе ліпше, аніж крила,
А ти для мене кращим від людей.

Але часи змінились, згасло літо
Останньою зорею з небосхилу мрій.
Любов розтанула вишневим цвітом,
Пухким рядном посеред ясних днів.

Як сніг крізь сонце, я крізь сон сміялась
Невже скінчилось літо назавжди?
І наші долі, що в одну сплітались,
Тепер ніщо? Чи ,може, знову МИ?

**Панов Ігор, 9 клас
Комунальний заклад
«Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Станично-Луганського району
Луганської області»**

Вірш «Душа плаче»

А зранку тихо падав дощ
Дахи будинків і парканів...
Він так старався і хотів ,
Здається, змити з серця рани...
Він шелестів і дріботів,
Змивав з лиця сльози краплини...
Холодним бути не хотів
В важкі й холодні, сірі днини,
А потім раптом затихав..
І дивувався, мов дитина .
Нащо ж бо людям сльози й біль?
І як же змити серця рани?
Не всі сліди змиває дощ..
З душі він смуток не стирає
Він знає, плаче як душа..
Її він в краплях зігріває..

Нове життя

Мій погляд теплим променем засяє
Востаннє... Бо не буде вороття...
І ось літак вже швидкість набирає –
Я відлітаю в нім з твого життя.

Але на серці вічно будуть ранки,
Цілунок перші, лагідна роса,
Кохання нескінченного світанки...
Згадаю – на очах бринить сльоза.

Ти перш за все, не загуби надію
В майбутню зустріч, в наші почуття.
Мене ти не забудеш (я в це вірю).
З цією вірою я йду в нове життя.

Час промайнув... І ти вже не зі мною
Ідеш на танці або п'єш міцне вино,
Кохася й цілуєся з другою...
І в нас чарівно все було, як у кіно!

Ви з нею ще не маєте дитини,
А в мене Алік – наш синочок вже росте.
Мій чоловік, Дієго з Аргентини,
Дозволив хлопчика назвати, як тебе.

**Шишлак Вікторія Олександрівна, 8клас
КЗ «Бараниківський ЗЗСО І-ІІІ ступенів»**

Без тебе немає мене...

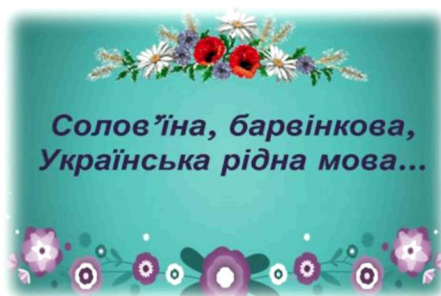
Моє життя, коли нема тебе,
безбарвне, сіре і нудне.
І серце б'ється лиш для тебе,
моя ти радість нескінченна!

Твоя душа живе в мені
і біль, і сльози, і пісні.
Хай спів до тебе лине,
моє ти щастячко єдине!

Любима, рідна, дорога!
Без тебе лиш одні страждання,
без тебе радості нема.
Моє ти чистеє кохання...

Номінація

«На мене зорять знов улюблені рядки»

**Кузьмичова К.Д., 7 клас
Опорний навчальний заклад
«Половинкинська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Старобільської районної ради Луганської області»**

Айстри задумані, квіти останнії...

Asters are dreamy, flowers are last,
Last autumn crimson tears.
Sad wind is whispering around
And pouring all the time.

You are as love, that spring didn't know,
As evening day spring has already shone.
Asters are dreamy, flowers are last,
Last autumn crimson tears.

Астры задумчивые, цветы последние,
Осени поздней слезы багряные...
Грустно шепчется ветер над вами,
И омывает вас небо дождями.

Вы, как любовь, весны не испытывавшая
И как вечерняя звезда отсиявшая.
Астры задумчивые, цветы последние,
Осени поздней слезы багряные...

Куткова В.С., 7 клас
Опорний навчальний заклад
«Половинкинська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Старобільської районної ради Луганської області»

Люблю я море в шумний час прибою...

I love the sea in noisy swash time,
admiring the waterwaves.
But mostly prefer it calmly charm
I love my dreamy, cloudless sea.

I love , when you're talkative,
I haven't loved so as before.
But most of all, my elfish mermaid,
I love , when you're silent more.

Макодай Аліна, 8 клас
Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів №26
Лисичанської міської ради
Луганської області

I know the power of the word

I know the power of the word –
It is sharper
And faster even balls,
Not only on the planes.

It is faster,
In it thought and feeling.
It goes to the peoples
For perpetual life.

When this word is a weapon,
As a day that did not sleep,
When they live in it
Hate and love.

It hits like a bullet,
These weapons are gold,
When in it hatred
Out of love outgrowth.

It is above the dawn,
And live in it like singing
Love for the Motherland
And fury towards enemies.

Oh weapon, happiness, word,
I'm used to living with you!
You are a flower in love,
In hatred – bayonet.

Я знаю силу слова (оригінал)

Я знаю силу слова —
воно гостріш штика
і швидше навіть кулі,
не тільки літака.

Воно проміння швидше,
в нім — думка й почуття.
Воно іде в народи
для вічного життя.

Коли це слово — зброя,
як день, що не схолов,
коли живуть у ньому
ненависть і любов.

Воно влуча як куля,
ця зброя золота,
коли у нім ненависть
з любові вироста.

Воно над зорі лине,
а в нім живуть як спів
любов до Батьківщини
і лють до ворогів.

О зброе щастя, слово,
я жить з тобою звик!
Ти — квітка у любові,
В ненависті ти – штик.

**Матвієнко Марина, 11 клас
Комунальний заклад
«Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Станично-Луганського району
Луганської області»**

«Іду я стежкою дзвінкою»

Иду дорогою я звонкой

Иду дорогою я звонкой,
Так хорошо мне и свободно,
И Марс горит передо мной
В глубоком небе благородно.

Висит над далью голубою,
Гармонии веков печать,
И словно крылья за спиною
Дают в просторах полетать.

Песней хочу я гласною
Радость на землю послать,
Луною чтобы прекрасною
Она могла процветать.

Воздух медом грудь наполняет,
И звездами небо играет.
Кто смел сказать, что мне не быть
С тобой, песня, в мире жить?!

**Покологна К.Ю., 5 клас
Опорний навчальний заклад
«Половинкинська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Старобільської районної ради Луганської області»**

Зима («За вікном зима...»)

Włodymyr Sosiura

Zima

Za oknem zima,
Za oknem ognie.
Ciebie też nie ma
I tak smutnie mi

Co ty? Z kim jesteś? Gdzie?
Delikatny kwiaty mój
Za oknem brzęczenie
Tylko wiatr zły

Переклад польською мовою

Зима («Сном блакитним заснули поля...»)

Vladimir Sosyura – Winter

The blue fields fell asleep,
and valleys and mountains and groves.
Wearing a white fur coat,
Winter's white fur coat.

Cranes have flown away for a long time
In the south, with grief,
and the grain fell in the ground,

to wake up in the spring,

When the eyes close the fields,
the poplars and the maples will tremble,
and the Earth put off the winter's white fur coat
and put on green one.

Солдатко Р.С.

**Новотошківський навчально-виховний комплекс
«Загальноосвітній навчальний заклад І-ІІІ ступенів – дошкільний
навчальний заклад (ясла-садок)» №10
Попаснянської районної ради Луганської області
Новотошківський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» №10**

Як не любить той край...

Як не любить той край, де вперше ти побачив
солодкий дивний світ, що ми зведемо життям,
де вперше став ходити і квіткою неначе
в його теплі зростав і усміхавсь квіткам!

Як не любить той край, що дав тобі і силу,
і гострий зір очей, і розум молодий,
і далі, що тобі красу свою відкрили,
і моря голубий, розгойданий прибій...

Він радість у труді і творчих дум польоти
тобі для слави дав, як шум гаїв і рік,
як саяво сонячне усій твоїй істоті,
як весни, що до їх тепла ти серцем звик.

З тобою він у снах і наяву з тобою,
ти разом з ним ростеш і змінюєшся з ним,
милуєшся його нетлінною красою,
бо він – твоє життя, твоя любов, твій дім.
(В.Сосюра, 1955)

You can't help loving it – the land where you saw once
The sweet amazing world the name for which is life,
You made here your first step, and through its warming dance
You started blooming, smiling at the flowers – life.

You can't help loving it – the land that granted you
Your strength, and your sharp eye, and your quick-witted mind,
And picturesque landscapes that opened their view
For you; and deep-deep blue of sea breakers thundering wild.

You got the joy in work from your ancestors' land,
Creative flights of thoughts, and sounds that you hear
From singing forests, rivers... You know the sun's warm hand,

Sincerity of spring that's for your heart so near.

This land's with you in dreams, in real life it's near,
You're bringing up with it and getting strength here, too;
You're struck, amazed by its forever blooming view
For it's your life, your love, and your sweet home is here.

**Шевченко Євгенія, 8 клас
Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ступенів №26
Лисичанської міської ради
Луганської області**

La, ou est la mer dans le ciel bleu

La, ou est la mer dans le ciel bleu,
Coomme la Voie lactee vacille.
Je te porterai au – dessus des etoiles
Dans mes chansons d' amour.

Je suis plein d' amour d' oubli,
Comme une bougie insensee.
Y, dans des mondes lointaines
Je brillerai une nouvelle etoile.

Elle brillera, desiree
Par la solution lointain a travers ether.
Ce sera tu, ma bien – aimee,
La meilleure d' etoiles celestes!

Туди, де в синім неба морі...(оригінал)

Туди, де в синім неба морі
немов тремтить Чумацький Шлях,
я понесу тебе над зорі
в моїх закоханих піснях.

Любові повний до нестями,
мов непогасную свічу,
там, за далекими світами,
нову я зірку засвічу.

Вона сіятиме, жадана,
привітом дальнім крізь ефір...
То будеш ти, моя кохана,
найкраща із небесних зір!

Дзе ў снім небе мора

Дзе ў снім небе мора
Як дрыжыць Млечны Шлях,
Я правяду цябе над зоркамі
У маіх песнях пра качанне.

Любоў, поўная ноздраў,
Як палаючая свечка,
Там, у далёкіх светах,
Я ззяю новай зоркай.

Ён будзе ззяць, жаданае,
Прывітанне далёка па паветры...
Гэта ты будзеш, мой любімы,
Лупшае з нябесных зорак!

Номінація

прозовий твір "Вони творили історію..."

Остронок Єлизавета Іванівна, 7 клас
Містківська ЗОШ І-ІІІ ступенів

" Вони творили історію... "

Село Містки завжди славилось талановитими, порядними та працелюбними людьми. За період роботи Містківської ЗОШ І-ІІІ ступенів її випускниками стало чимало містківчан. Більшість із них досягли значних успіхів у житті. Хотілося б згадати людей, які стали гордістю нашої школи.

Випускником Містківської школи 1966 року є Барвін Олександр Іванович. Після закінчення Містківської ЗОШ І-ІІІ ступенів він вступив до Харківського політехнічного інституту. Закінчивши його став аспірантом Луганського Машинобудівного інституту. Захистив дисертацію, є кандидатом технічних наук, доцентом, займав посаду заступника директора з навчально-виховної роботи філіалу Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля в м. Северодонецьку. Йому присвоєно звання «Відмінник освіти України». Нагороджений медаллю за розвиток народного господарства СРСР.

Масленнікова Тетяна Борисівна – випускниця Містківської ЗОШ 1977р., вступила до Луганського педагогічного інституту і успішно його закінчила. Займала посаду заступника директора з виховної роботи Сватівської обласної спеціалізованої ЗОШ-інтернату.

Разом з вищезгаданими людьми, в тому ж 1966р., школу закінчила Дуракова Зінаїда Іванівна. Вона 33 роки пропрацювала на посаді бібліотекаря Містківського будинку культури.

У стінах Містківської ЗОШ І-ІІІ ступенів виховувалися справжні патріоти, якими нині пишається вся Україна. З початком бойових дій на сході України багато містківчан пішли добровольцями в зону АТО боронити рідну землю. Про одного з Героїв України йде мова, про мужню та вольову, незламну духом людину, бійця батальйону «АЙДАР» Тютюнника Євгенія Васильовича. Цей хлопець кожного дня жертвував своїм життям та здоров'ям заради добробуту Батьківщини. В січні 2015 року Євгеній разом із односельчанами – Юрієм Гуртяком, Сергієм Базалеем та Володимиром Гонзюсом захищали 29-й блокпост, що знаходився на Бахмутській трасі Луганської області. Саме в цій зоні почалася найзапекліша війна. Наступним опорним пунктом-позицією стали «Грозові Ворота», що поблизу Смілого. Євгеній Васильович завзято допомагав своїм побратимам – за врятоване життя йому дякує Гордієнко Микола Миколайович, який підірвався на міні на полі бою. Євгеній виніс його на руках, і під мінометні обстріли вивіз до міста Северодонецьк. У рідні Містки Євгеній Васильович повернувся 2015 року. За особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час виконання військового обов'язку його було нагороджено орденом «За мужність» ІІІ ступеня 2016 року (за знищення диверсійної групи сепаратистів), орденом «За вірність присязі», медаллю «За оборону рідної держави».

Глибока шана в нашій серці і тим людям, яких ми називаємо педагогами-ветеранами, які навчають та виховують справжню Людину. З їх легкої руки багато молодих учителів прикипіли серцем до школи, стали майстрами своєї справи. Більшість педагогічного колективу Містківської ЗОШ І-ІІІ ст. різних років колись навчалась у стінах школи. У цьому є велика заслуга тих вчителів, які в свій час навчали цих дітей. Саме про таких людей піде мова далі.

Лободенко Ніна Данилівна – педагог від Бога, про яку згадують з великою пошаною та любов'ю її учні, батьки, колеги. Про таких вчителів кажуть: «Уміє вчити той, хто робить це цікаво і творчо». Вона дивовижним чином відчувала душу кожного учня, прагнула допомогти дитині розкрити найкращі здібності.

Учень та колега Ніни Данилівни, вчитель математики Крижній Петро Михайлович має лише світлі спогади про неї. «Ніна Данилівна – дуже гарний фахівець. Я є її учнем і дуже щасливий, що мав такого вчителя. Вона багато і невтомно працювала. Пам'ятаю, як більшу частину свого часу вона пильно перевіряла зошити, аж до самої ночі. Вона досконало володіла своїм предметом, ніколи не підвищувала голос на учнів. Діти відчували її людяність і навіть бешкетники та учні з низьким рівнем знань дуже високо поважали її особистість. Вона товаришувала з моєю мамою, яка на той час працювала бібліотекарем в сільській бібліотеці. Я вдячний Ніні Данилівні за те, що вона допомогла мені покращити знання з української мови, завдяки чому я успішно закінчив школу з золотою медаллю. Навчала вона і мого сина. Щира дяка їй за таку важку працю».

Чоловік Ніни Данилівни – Несмашний В'ячеслав Денисович працював у школі вчителем математики протягом 42 років. По цю унікальну людину більшість колег говорить, що він був самовідданим і відповідальним педагогом, учні віддячують своєму вчителю щирою любов'ю та повагою. Ніна Данилівна вдячна чоловіку за його турботу.

У Містках проживає ветеран педагогічної праці – Барахович Зіновія Василівна. Ця жінка присвятила 26 років життя роботі в нашій школі, віддаючи свої знання та сили. Зіновія Василівна закінчила Луганський педагогічний інститут, факультет «Хімія-біологія». З 1968 р. працювати вчителем хімії в Містківській ЗОШ І-ІІІ ступенів. З 1976 по 1994 р.р. займала посаду заступника директора з навчально-виховної роботи.

Людиною з великої літери можна назвати вчителя трудового навчання Містківської ЗОШ І-ІІІ ступенів – Проньку Миколу Івановича, який працює на педагогічній ниві вже 47 років. Педагог володіє технологіями творчої педагогічної діяльності з урахуванням особливостей навчального матеріалу і здібностей учнів. За роки своєї роботи він створив якісну матеріальну базу з трудового навчання, яку ми використовуємо і в наш час.

Містківська ЗОШ I-III ступенів пишається своїми учнями. Рік за роком ми дорослішаємо. Мабуть, тому і наша любов до школи зазнає змін. Замість палкого захвату ми відчуваємо рівне й дуже хороше почуття спокою й захищеності, яке дарують оку стіни школи. Ми знаємо, що наш учнівський труд не є марним і, рано чи пізно, ми, як і наші нащадки, прийдемо до школи вчителями, лікарями, агрономами, спонсорами нашої школи. Ось за це, я вважаю, і треба любити свій другий дім – школу.

Номінація

*«Такий я ніжний, такий тривожний» (авторська поезія
за мотивами творів В.Сосюри)*

Грищенко Ілля
КЗ «Лисичанська ЗОШ І-ІІІ ст. № 30»

Осінь

Маленький милий хлопчик
Із мамою гуляє,
На горах Святогор'я
Він осінь зустрічає.

Золотокоса осінь
Там весело кружляє,
Листочки на деревах
У золото вбирає.

На землю ніжно стелить
Вона листочки жовті,
Дарує лиш калині
Ягідки багряні.

Під тихий дзвін соборний
Дінцеві води мчать,
А на душі в хлопчини
Лиш щедра благодать.

Зима

Сплять засніжені білі поля,
Вкрила теплою ковдрою зима
Діброви, гори й долини,
Заглянула в гірські полонини.

Одлетіли у вирій птахи,

Чекатимуть приходу весни.
Заснуло в ґрунті зерно,
Сніг дарує йому тепло.

Скине білу ковдру зима,
Граків зустріне весна,
Зазеленіють верби й тополі,
Заквітує озима у полі.

Літо

Поспішає літо
В села та міста,
Розкида волошки
В пшениці й жита.

Вже буяють трави
В лузі запашнім,
Солов'їні співи
Змовкли, мов у сні.

Заплітає квіти
В барвистому вінку,
Щось шепоче ніжно
Кленовому листку.

Поплескалось в морі,
Заглянуло в сад,
А в нічному небі -
Срібний зорепад.

Скошені вже трави,
Зібрані хліба...
Всіх вітає радісно
Осінь золота.

**Кононова Дар'я Іванівна, 9 клас
НВК Кримська ЗОШ І-ІІІ
ступенів – дошкільний
навчальний заклад, с.Кримське**

Мрії завжди збуваються

Якщо дуже забажати,
Мрії здійсняться завжди,
Тільки треба твердим шагом
Упевнено йти до своєї мети.
Коли мрію ти впіймаєш,
Сильніше тримай за хвіст,
Не відпускай її ніколи,
Прояви характер і хист.

Мрії різними бувають:
Жити в мирі, творити добро,
Не робити нічого лихого,
Відчувати любов і тепло.
Треба впевнено, твердо стяти
На рідній, надійній землі,
Йти пліч- о-пліч з народом
До спільної завітної мети.
І тоді вони завжди здійсняться,
Мир настане, все буде гаразд,
Життя кожного буде прекрасним,
Знаю, скоро настане цей час.
Повернуться солдати додому,
Обіймуть діточок, матерів
І дружин, що так довго чекали,
Пригорнуть в хвилі пестошів і почуттів...
І Земля від втоми проснеться,
Постраждала і рідна Земля,
Сонце ніжно, ласкаво посміхнеться,
Хмарка весело нас привіта.
А повітря таке чисте, прозоре
Задзвенить, ніби струнний оркестр,
Зазвучить дзвінко, солодко, голосно:
«Мир настав!» і «Війні кінець!».
Ось і мрія у вірші здійснилася,
Я впіймала її за хвіст...
Відчуваю: бажання відбудеться,
Ми відчуємо радість колись.

**Панченко Е.С., 9 клас
Лисичанська загальноосвітня
школа І-ІІ ступенів № 24**

Роздуми

«Лисиче над Дінцем...» Не висне дим заводу,
«І потяг в сім годин» вже не хвилює нас,
Як то було колись – він поспішав до школи –
Сьогодні забуття, сьогодні звук той згас.

«Лисиче над Дінцем...» Не чути гул заводу,
Так тихо навкруги, неначе дикий край,
Не рідний – дикий край, точніше – Дике поле –
Скрізь тихо, млосно, хоч збирайся та тікай...

...«Я так тебе люблю», мій рідний любий краю, –
Що про «тікати» всім і думати не слід –
Як Фенікс-птаха, який щоранку воскресає,
Воскреснеш, краю, й ти – й продовжиться твій рід.

«Ті верби над Дінцем...» Знов пагінці зростають...
Знов полетить орлом тих «рейок димний дзвін»,
І шахти на-гора вугілля добувають –
Традиції твої ж продовжуватиме син.

Ці радісні думки, читаючи Сосюру,
Я шлю тобі , «мій краю вугляний»
Летять мої «слова безмірної любові»,
І рідний, любий край знов буде як новий.

**Стогній О. О., 11клас
ЗОШ І-ІІІ ступенів с. Лисичанського
Попаснянської районної ради
Луганської області**

Душе бы волю..

Рвётся душа всё на волю,

А её с поводка не будут спускать,
А ей бы по чистому полю
Конём воронным ускакать.

А ей бы орлом дальнозорким
Улететь в далекие края,
А ей бы голосом звонким
Звучать всегда.

Ей крикнуть бы эхом дальней зари,
И отозваться где-то вдали,
Иль просто гулять ей по свету,
Где таких, как она больше нету.

Где таких, как она больше нету,
Где таких, как она, презирают,
Где таких, как она, знать не желают.

Промчатся бы ей ветром в пустыне
И тайфуном над морем бурлящим,
И только ей бы отныне
Быть водопадом журчащим.

Быть бы душе той пророком,
Быть бы ей светлой наградой,
Быть бы ей счастьем, а не пророком
Быть бы ей просто - отрадой.

Если б волю ей дать,
Если б камень с души той убрать,
Знаешь, ей было б нетрудно
Конем ворным ускакать.

Фастова А.С., 10 клас
Комунальний заклад
«Долинський заклад загальної
середньої освіти
I-III ступенів»
Слов'янської районної ради
Донецької області

«Лиш мати вмiє жити, аби свiтитися, немов зоря»

В.Стус

Лиш мати вмiє жити,
аби свiтитися, немов зоря,
Всi рани на душі зцiлити,
Пройти всi землi та усi моря

Моя матуся - вiра та опора,
Надiя, радiсть та моє життя
Як в приказцi: «З тобою - i за море!»,
крiзь всi часи тебе вiдчую я.

I щоб в життi моєму не траплялось,
Та труднощi мене не стерегли,
Немов зоря, ти, мамо, залишалась
Щоб вiд негод мене уберегти.

«Учитель ти! Таке високе ймення! Я хочу теж до тебе дорости!»
Т. Лiсненко

Учитель ти! Таке високе ймення! Я хочу теж до тебе дорости!
Дитячим душам ти приносиш вчення про свiт любовi, нiжностi й краси.
Творець обрав тебе, як промiнь свiтла,
З тобою темрява у сонце перейде.
Навiк залишиться навчання пишна кiтка,
Серед бур'яну мальва зацвiте.
Учитель ти! Таке високе ймення! Я хочу теж до тебе дорости!
Нехай Господь веде тебе крiзь терни,
Ми за тобою, як за Богом, будем йти.

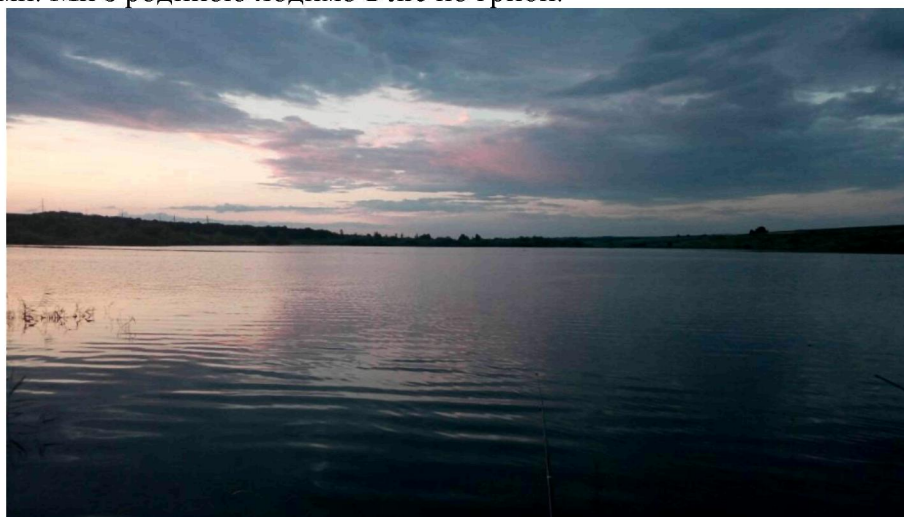
Фотоконкурс «Краю, ти мій краю, кращого за тебе я в житті не знаю!"»

**Бугайова Валерія Олександрівна, 11 клас
Литвинівський ЗЗСО І-ІІІ ступенів**

Часто люблю бувати в сосновому лісі, звідки видно все моє село як на долоні. Ліс манить своїми дарами. Ми з родиною ходимо в ліс по гриби.

Ми зі своєю родиною любляємо бувати на риболовлі. Та не стільки ловити рибу, як милуватися красою ранків на плотині за моїм селом Шуліківка.

**Гибалюк Артем Сергійович, 11 клас
НВК Олексіївська школа – гімназія**

Номінація: фотоконкурс « Луганщина – земля моїх батьків» . « Щедрість землі» .
Сімейне фото із архіву дідуся Гибалюка Петра Артемовича , село Олексіївка, колгоспний врожай кавунів 1965 рік.

«Красоти краю на вишивках». Майстриня – вишивальниця, Войтенко Галина Іванівна, односельця. Виставка робіт до дня села у місцевому Будинку культури.

Фото із сімейного альбому. Рік – 1903 року. Прапрапрадід Романович Єфрем Іванович .
Відзнака Військового ордена святого Георгія (Георгіївський хрест)

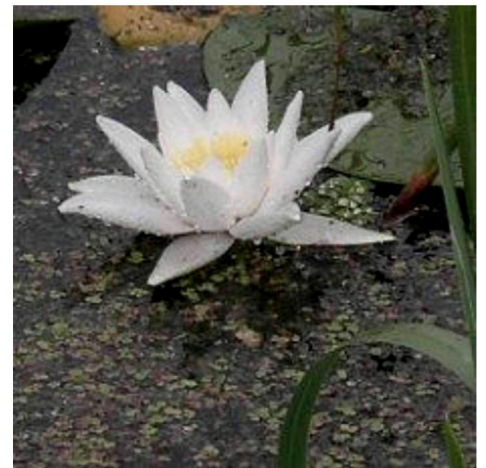
«Луганщина – земля моїх батьків». Вчителі Олексіївської середньої школи. 1956 рік

«Солов'їні далі, далі солов'їні...»

(Природа Луганщини). Велетень.

Ніжність.

«Мої талановиті земляки»

Коваль Микола Андрійович Уродженець села Олексіївка, Заслужений журналіст України, письменник, лауреат обласних, регіональних та міжнародних літературних та журналістських конкурсів (імені В. Даля, Б.Горбатова, « Золоте перо», країни Японії). Медалі: « За заслуги перед Луганщиною», « За заслуги перед Біловодщиною».

Овчаренко Василь Олексійович. Заслужений працівник сільського господарства України. Почесний громадянин Новоайдарщини.

Луганський А.В., 11 клас
Підгорівська ЗОШ І-ІІІ
ступенів
Старобільського
району
Луганської області

Фото із сімейного альбому «Луганщина – земля моїх батьків»

Назва роботи: «Село моє під горою»

Фото взяте із сімейного альбому родини Луганських.

Рік фото - приблизно 1949-1950

Село Підгорівка Старобільського району Луганської області. Такі хатки, як на знімку, розташовувалися недалеко від цегляного заводу, який знаходився під крейдяною горою. У цьому обійсті проживала велика родина Луганських. Батьки працювали на цегляному заводі.

«Лан»

Фото зроблене у червні 2019 року.
Безкрає поле золотої пшениці,
Яр зелений соковитої травиці,
Де буяють квіти чарівні
І досягають полуниці.

«Первоцвіти»

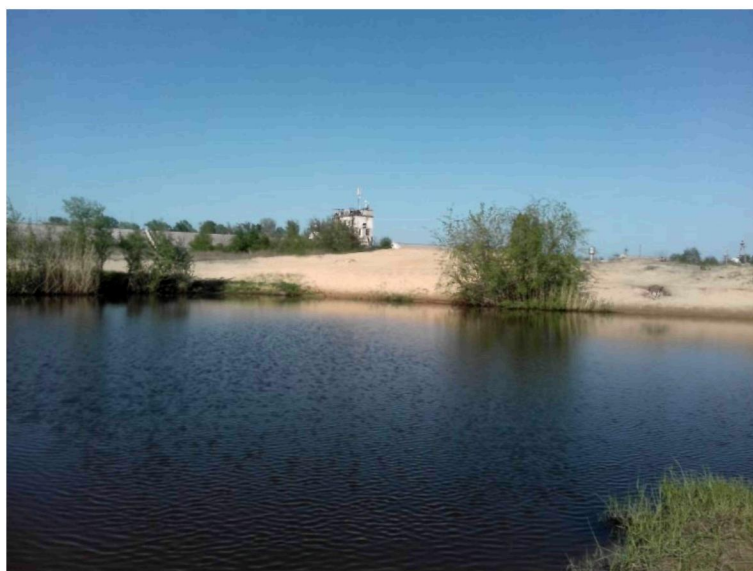
«Хлюпочуться качаточка»

Фото зроблене у травні 2019 року. Мое село дуже мальовниче. Воно вражає всіх своєю красою, тому що багате на природу.

**Прокопчук Вікторія, 11 клас
Комунальний заклад
«Вільхівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Станично-Луганського району
Луганської області»**

«Край селища Вільхове»

«Луганщина земля моїх батьків» (Історія рідного краю місцевий колорит)

«Розлився Сіверський Донець», смт. Станиця- Луганська

«Солов'їні далі, далі солов'їні...» (Природа Луганщини)

«Абрикос на нашому обійсті»

«Родюча пшениця нашого краю»

«Стежками В.Сосюри» (Пам'ятні місця щодо біографії В.Сосюри на Луганщині)

**Скрипник Євгеній Миколайович, 9 клас
Тарасівська ЗОШ І-ІІІ ступенів**

«Спить ставок»

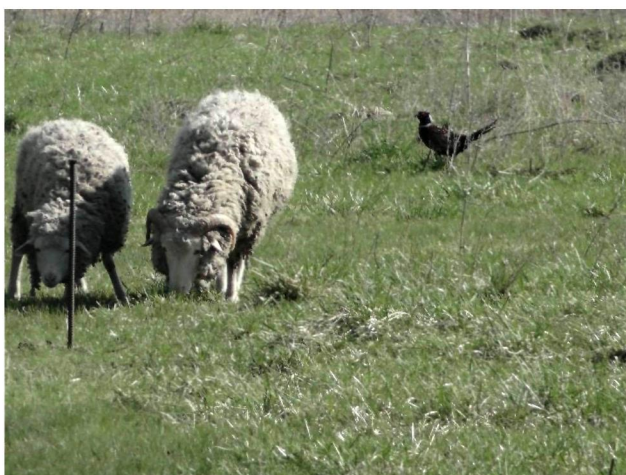

«Солов'їні далі, далі солов'їні...» (Природа Луганщини)

«Зимова казка»

«Друзі»

Соломатіна Марія Олександрівна, 7 клас
Покровської ЗОШ І-ІІІ ступенів Троїцької
районної ради Луганської області

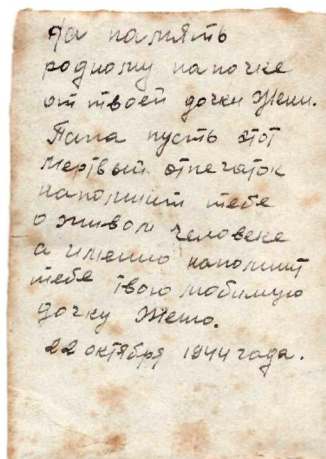
«Мила до серця Покровська земля»

На світлині моє рідне село Покровське Троїцького району. Фото від 19 липня
2019 року

«Татові на згадку»

На фото моя бабуся, Соломатіна Євгенія Іванівна в далекому 1944 році. На звороті
фото підписане моєю прабабусею Полстянкіною Марією Григорівною. Воно було
надіслано прадідусеві на фронт, це маленьке фото надавало йому сил і вберегло
від загибелі на тій клятій Другій Світовій

Ткаченко Світлана Іванівна, 8 клас
Підгорівська ЗОШ І-ІІІ ступенів
Старобільського району Луганської області

Фото із сімейного альбому «Луганщина – земля моїх батьків»

Назва роботи: «Моя прабабуся – приклад для мене»

Фото зроблене у 1969 році. На фото – суботник 22 квітня (прибирання території навколо
школи)

Організатором, учасником усіх сільських, шкільних суботників була вчителька Підгорівської 8-річної школи № 1 Аннусова Марія Степанівна. Для дітей вона була математиком, хореографом, фотографом, сценаристом, учителем вокалу, екскурсоводом, знавцем історії рідного краю.

«Особисто для мене – це моя прабабуся, про яку я багато знаю зі слів моєї бабусі, теж учительки», - говорить Світлана Ткаченко.

